

Ministerul Finanțelor Publice

Agencia Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații

Str. Suceava
Tel
Fax :

DECIZIA NR. 60

din 15.06.2012

privind soluționarea contestației formulată de

.....,

din mun. Suceava, str., județul Suceava,
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava
sub nr.din

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Activitatea de inspecție fiscală Suceava prin adresa nr., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., cu privire la contestația formulată de, din mun. Suceava, str., județul Suceava.

..... formulează contestație împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă de AIF Suceava, cu privire la suma de, reprezentând:

- lei – TVA;
- lei – accesorii aferente TVA.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205 și 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă de AIF Suceava, cu privire la suma de, reprezentând TVA în sumă de lei și accesorii aferente în sumă de lei.

Prin contestația formulată, petentul susține că inspecția fiscală este nulă și nelegală, întrucât, așa după cum rezultă și din raportul de inspecție fiscală încheiat, la data de 23.09.2010, Cabinetul de Insolvență și-a încetat activitatea, fiind radiat din evidențele fiscale.

Mai precizează că a fost radiat și de la Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România, din registrul societăților profesionale.

Astfel, petentul afirmă că la data efectuării inspecției fiscale și a încheierii actelor administrative fiscale contestate, entitatea nu exista și că prin urmare, organele fiscale nu puteau stabili obligații fiscale în sarcina unei entități defuncte.

Invocă în susținerea afirmațiilor sale prevederile art. 95 din Codul de procedură fiscală și ale art. 251 alin. 1 din Codul Civil.

Contestatorul afirmă că organele fiscale nu puteau stabili obligații de plată în sarcina unei entități defuncte.

Prin urmare, acesta consideră că actul contestat este nul și nelegal.

De asemenea, precizează că firmele de la care a avut încasările sunt în prezent radiate și că nu se mai poate recupera TVA de la acestea întrucât nu mai există nici firma beneficiară a prestației, dar nici firma prestatoare.

De asemenea, petentul susține că organele fiscale, pe deplin conștiente de faptul că nu pot fi stabilite obligații de plată în sarcina unei unități defuncte, iar ulterior o asemenea, entitate nu poate face obiectul unei eventuale executări silite, „strecoară” în Decizia de impunere la pct. 1 „Datele de identificare ale contribuabilului”, pe lângă denumirea contribuabilului, aceea de „Cabinetul de Insolvență” și CNP-ul subsemnatului.

În motivarea contestației, petentul susține că organele fiscale nu au respectat obligația legală de a-i transmite un aviz de inspecție fiscală, considerând astfel că inspecția fiscală este nulă și nelegală.

În ceea ce privește TVA stabilită suplimentar în sarcina sa, petentul invocă prevederile art. 152 alin. 2 din Codul fiscal și ale pct. 61 alin. 2 din normele de aplicare a acestuia, precum și prevederile art. 48 alin. 3 lit. b din Codul fiscal și susține că CI a emis facturi atât pentru plata onorariilor, cât și pentru recuperarea cheltuielilor avansate de către acesta pentru desfășurarea procedurii (cheltuieli de notificare a creditorilor, a băncilor și autorităților publice, executori judecătorești, cheltuieli publicitare, cheltuieli cu ținerea adunării creditorilor, deschidere de conturi bancare pe seama și în numele societăților falite).

Contestatorul afirmă că aceste cheltuieli erau avansate de către acesta, persoana fizică, din veniturile încasate din desfășurarea activității independente, având forma unui împrumut, urmând ca în situația în care respectiva societate avea bunuri, să își recupereze sumele împrumutate după valorificarea respectivelor bunuri.

Potentul susține că acele împrumuturi nu pot fi considerate ca fiind venit brut sau stând la baza calculării cifrei de afaceri.

Astfel, precizează că, din totalul facturilor emise, mai mult de 50% sunt facturi de cheltuieli.

Susține că deoarece aceste facturi nu intră în modul de calcul al cifrei de afaceri, respectiv la stabilirea plafonului de 119.000 lei peste care contribuabilul devine plătitor de TVA, rezultă că în mod greșit organele fiscale au stabilit că CI este plătitor de TVA.

În consecință, solicită anularea deciziei atacate.

Petentul contestă și accesoriile stabilite în sarcina sa, susținând că nu loe datorează.

Acesta precizează că CI și-a încetat activitatea la data de 23.09.2010, de la această dată activând în cadrul formei de organizare a profesiei de practician

Susține că, la data de i s-a comunicat de către AFPM Suceava adresa nr., prin care a fost anunțat că are obligația înscrierii în scopuri de TVA. Deoarece acesta nu a respectat cerințele din adresa, petentul consideră că organul fiscal avea obligația înregistrării acestuia din oficiu, fără a-i stabili în sarcina sa și accesorii.

În contestația formulată, petentul precizează că organele fiscale au reținut că, la data de 22.12.2009, Cabinetul Individual de Insolvență depășește plafonul de scutire și omite înregistrarea în scopuri de TVA începând cu luna februarie 2010.

Potentul susține că a emis facturi pentru servicii prestate, respectiv onorarii către diverse persoane juridice pentru care s-a deschis procedura de insolvență, dar și pentru recuperarea cheltuielilor de procedură avansate de către acesta.

Astfel, precizează că organele fiscale au luat în calcul ca bază de impozitare valoarea totală a facturilor emise, la care a aplicat cota de TVA, fără a ține cont de faptul că acesta urma să încaseze numai valoarea facturată, nu și TVA suplimentară.

Prin urmare, consideră că organul fiscal trebuia să deducă din valoarea facturilor TVA și nu să aplice cota de TVA la sumele înscrise în facturi.

Invocă în acest sens prevederile pct. 23 (2) din HG 44/2004 și menționează că ar datora TVA în sumă de, calculată astfel:

$$\dots\dots\dots \times 19 / 119 = \dots\dots\dots \text{ lei}$$

$$\dots\dots\dots \times 24 / 124 = \dots\dots\dots \text{ lei.}$$

În consecință, petentul solicită anularea actelor atacate și exonerarea de la plata sumelor.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă de AIF Suceava, s-a stabilit în sarcina persoanei fizice suma de, reprezentând:

- lei – TVA;
- lei – accesorii aferente TVA.

În urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, la data de 22.12.2009, cabinetul individual a depășit plafonul de scutire la plata TVA și conform prevederilor art. 153 alin. 1 lit. b din Codul fiscal, avea obligația să solicite înregistrarea în scopuri de TVA până pe data de 10.01.2010, iar începând cu data de 01.02.2010 să devină persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA.

Deoarece petentul nu a respectat prevederile legale în vigoare, organul fiscal a stabilit suplimentar TVA colectată în sumă de lei, calculată prin aplicarea procentului de 19%, respectiv 24% asupra valorii facturilor emise.

Decizia de impunere a fost emisă pe numele **CABINETULUI INDIVIDUAL DE INSOLVENȚĂ** cu CNP-ul persoanei fizice

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentului, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la susținerea contestatorului că inspecția fiscală este nulă întrucât organele fiscale nu au comunicat contribuabilului avizul de inspecție fiscală

În fapt, petentul susține că organele fiscale nu au respectat obligația legală de a-i transmite un aviz de inspecție fiscală, considerând astfel că inspecția fiscală este nulă și nelegală, dar nu dovedește că a fost lezată în drepturile sale și că a suferit un prejudiciu ca urmare a necomunicării acestuia.

În drept, sunt aplicabile prevederile legale următoare:

- ❖ **Art. 102 alin. 1 și alin. 4, art. 105 alin. 8** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează:

ART. 102

“Comunicarea avizului de inspecție fiscală

(1) Avizul de inspecție fiscală se comunică contribuabilului, în scris, înainte de începerea inspecției fiscale.

[...]

4) Emiterea avizului de inspecție fiscală nu este necesară:

a) în cazul controlului inopinat și al controlului încrucișat;

b) în cazul unor acțiuni îndeplinite ca urmare a solicitării unor autorități, potrivit legii;

c) în cazul refacerii inspecției fiscale ca urmare a unei decizii de soluționare a contestației;

[...]”.

ART. 105

“Reguli privind inspecția fiscală

[...]

(8) La finalizarea inspecției fiscale, contribuabilul este obligat să dea o declarație scrisă, pe propria răspundere, din care să rezulte că au fost puse la dispoziție toate documentele și informațiile solicitate pentru inspecția fiscală. În declarație se va menționa și faptul că au fost restituite toate documentele solicitate și puse la dispoziție de contribuabil”.

Din aceste prevederi legale se reține că, înainte de începerea inspecției fiscale, contribuabilului trebuie să i se comunice avizul de inspecție fiscală.

De asemenea, actul normativ prevede și situațiile în care nu este necesară amiterea avizului de inspecție fiscală, respectiv atunci când are loc inspecția fiscală ca urmare a solicitării unor autorități, potrivit legii.

Totodată, la finalul inspecției fiscale, contribuabilul este obligat să dea o declarație scrisă, pe propria răspundere, din care să rezulte că au fost puse la dispoziție toate documentele și informațiile solicitate pentru inspecția fiscală.

- ❖ Referitor la formularea unei contestații, sunt aplicabile prevederile **art. 205 și art. 206** din OG 92/2003, republicată:

ART. 205

“Posibilitatea de contestare

(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.

(2) Este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia”.

ART. 206

“Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că are dreptul la contestație numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, iar în contestația formulată, petentul trebuie să precizeze motivele de fapt și de drept și dovezile pe care se întemeiază și să demonstreze că a fost lezat în drepturile sale prin lipsa unui act administrativ.

În contestația formulată petentul susține că organele fiscale nu au respectat obligația legală de a-i transmite un aviz de inspecție fiscală, considerând astfel că inspecția fiscală este nulă și nelegală, dar nu dovedește că a fost lezat în drepturile sale și că a suferit un prejudiciu ca urmare a necomunicării acestuia.

De asemenea, așa după cum rezultă și din declarația dată de contribuabil la finalizarea inspecției fiscale, acesta declară faptul că a pus la dispoziția organelor de control toate documentele și informațiile solicitate pentru efectuarea inspecției fiscale și că răspunde de exactitatea, realitatea și legalitatea acestora.

Rezultă astfel că inspecția fiscală s-a desfășurat și s-a încheiat cu acordul petentului, iar acesta a pus la dispoziția inspecției fiscale toate documentele.

Prin urmare, se reține că, pe de o parte, contestatorul a participat la inspecția fiscală desfășurată, iar, pe de altă parte, nu aduce argumente că ar fi fost lezat în drepturile sale prin necomunicarea avizului de inspecție fiscală, acesta punând la dispoziția organelor de control toate documentele.

Mai mult decât atât, după cum rezultă din documentele existente la dosarul contestației, inspecția fiscală s-a efectuat ca urmare a adresei nr. a AFPM Suceava, prin care se solicită cuprinderea în programul de inspecție fiscală și a persoanelor fizice autorizate care în anul 2010 declară un venit brut superior plafonului de scutire de TVA, în care este inclus și contestatorul.

2. Referitor la suma de, din care TVA în sumă de lei și accesorii aferente în sumă de lei, stabilită suplimentar prin decizia de impunere nr., emisă de Activitatea de inspecție fiscală, cauza supusă soluționării este dacă DGFP Suceava poate analiza fondul cauzei, în condițiile în care actul administrativ fiscal atacat a fost emis pe numele CABINETULUI INDIVIDUAL DE INSOLVENȚĂ și pe CNP, care aparține persoanei fizice

În fapt, în urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, la data de 22.12.2009, cabinetul individual a depășit plafonul de scutire la plata TVA și conform prevederilor art. 153 alin. 1 lit. b din Codul fiscal, avea obligația să solicite înregistrarea în scopuri de TVA până pe data de 10.01.2010, iar începând cu data de 01.02.2010 să devină persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA.

Deoarece petentul nu a respectat prevederile legale în vigoare, organul fiscal a stabilit suplimentar TVA colectată în sumă de lei, calculată prin aplicarea procentului de 19%, respectiv 24% asupra valorii facturilor emise, iar pentru neachitarea acesteia la scadență s-au calculat accesorii în sumă de lei.

Decizia de impunere a fost emisă pe numele **CABINETULUI INDIVIDUAL DE INSOLVENȚĂ** și pe CNP aparținând persoanei fizice

Potentul susține că decizia de impunere este nulă, întrucât la data de 23.09.2010, a fost radiat.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- ❖ **Art. 43** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 43

“Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal se emite numai în formă scrisă.

(2) Actul administrativ fiscal cuprinde următoarele elemente:

[...]

c) datele de identificare a contribuabilului sau a persoanei împuternicite de contribuabil, după caz; [...]”.

Din textele de lege menționate se reține că actul administrativ fiscal trebuie să cuprindă o serie de elemente, printre care și datele de identificare ale contribuabilului.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că decizia de impunere a fost emisă pe numele **CABINETULUI INDIVIDUAL DE INSOLVENȚĂ** și pe CNP aparținând persoanei fizice

❖ La **art. 17** din OG 92/2003 și ale **art. 125¹** și **art. 127** din Codul fiscal, se precizează că:

ART. 17

“Subiectele raportului juridic fiscal

(1) Subiecte ale raportului juridic fiscal sunt statul, unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, definite potrivit Legii administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, contribuabilul, precum și alte persoane care dobândesc drepturi și obligații în cadrul acestui raport.

(2) Contribuabilul este orice persoană fizică ori juridică sau orice altă entitate fără personalitate juridică ce datorează impozite, taxe, contribuții și alte sume bugetului general consolidat, în condițiile legii”.

❖ Conform prevederilor **art. 153** din Codul fiscal,

„Înregistrarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA

(1) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în România și realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile și/sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent, denumită în continuare înregistrare normală în scopuri de taxă, după cum urmează:[...]

b) dacă în cursul unui an calendaristic atinge sau depășește plafonul de scutire prevăzut la **art. 152 alin. (1)**, în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care a atins sau a depășit acest plafon;”.

❖ La **art. 152 alin. (1)** din același act normativ se prevede că:

„(1) Persoana impozabilă stabilită în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a), a cărei cifră de afaceri anuală, declarată sau realizată, este inferioară plafonului de 35.000 euro, al cărui echivalent în lei se stabilește la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se

rotunjește la următoarea mie, poate aplica scutirea de taxă, numită în continuare regim special de scutire, pentru operațiunile prevăzute la art. 126 alin. (1), cu excepția livrărilor intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 143 alin. (2) lit. b).”

Din textele de lege menționate se reține că persoana impozabilă care are sediul activității economice în România și realizează o activitate economică ce implică operațiuni taxabile și/sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent, dacă în cursul unui an calendaristic atinge sau depășește plafonul de scutire de 35.000 euro, respective de 119.000 lei.

În ceea ce privește cifra de afaceri care servește drept referință pentru stabilirea plafonului de scutire de 35.000 euro, conform prevederilor **art. 152 alin. (2)** din Codul fiscal, aceasta „**este constituită din valoarea totală, exclusiv taxa în situația prevăzută la alin. (7) și (7¹), a livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii efectuate de persoana impozabilă în cursul unui an calendaristic, taxabile sau, după caz, care ar fi taxabile dacă nu ar fi desfășurate de o mică întreprindere, a operațiunilor rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România conform art. 145 alin. (2) lit. b), a operațiunilor scutite cu drept de deducere și a celor scutite fără drept de deducere, prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. a), b), e) și f), dacă acestea nu sunt accesorii activității principale**”, cu excepția livrărilor prevăzute expres de lege.

- ❖ În ceea ce privește noțiunea de persoană impozabilă, aceasta este definită la **pct. 18 al art. 125²** din Codul fiscal, care prevede că:

ART. 125¹

“Semnificația unor termeni și expresii

[...]

18. persoană impozabilă are înțelesul art. 127 alin. (1) și reprezintă persoana fizică, grupul de persoane, instituția publică, persoana juridică, precum și orice entitate capabilă să desfășoare o activitate economică;

[...]”.

- ❖ Totodată, la **art. 127** din Codul fiscal se stipulează că:

ART. 127

“Persoane impozabile și activitatea economică

(1) Este considerată persoană impozabilă orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la alin. (2), oricare ar fi scopul sau rezultatul acestei activități.

(2) În sensul prezentului titlu, activitățile economice cuprind activitățile producătorilor comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora. De asemenea, constituie activitate economică exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate.

(3) Nu acționează de o manieră independentă angajații sau oricare alte persoane legate de angajator printr-un contract individual de muncă sau prin orice alte instrumente juridice care creează un raport angajator/angajat în ceea ce privește condițiile de muncă, remunerarea sau alte obligații ale angajatorului”.

Din aceste prevederi legale se reține că, din punctul de vedere al TVA, persoana impozabilă este și persoana fizică care desfășoară o activitate economică într-o manieră independentă, oricare ar fi scopul sau rezultatul acestei activități.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că persoana fizică, prin, a desfășurat activități independente, adică activități care, conform prevederilor art. 127 alin. 2 din Codul fiscal, menționate mai sus, reprezintă activități economice.

- ❖ În ceea ce privește noțiunea de „operațiune impozabilă”, la **art. 126** din Codul fiscal, se stipulează că:

ART. 126

“Operațiuni impozabile

(1) Din punct de vedere al taxei sunt operațiuni impozabile în România cele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) operațiunile care, în sensul art. 128 - 130, constituie sau sunt asimilate cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în sfera taxei, efectuate cu plată;

b) locul de livrare a bunurilor sau de prestare a serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 132 și 133;

c) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor este realizată de o persoană impozabilă, astfel cum este definită la art. 127 alin. (1), actionând ca atare;”.

Conform acestor prevederi legale, rezultă că, din punctul de vedere al TVA, sunt operațiuni impozabile și livrările de bunuri și prestările de servicii care sunt realizate de către o persoană impozabilă care acționează ca atare.

- ❖ De asemenea, cu privire la termenul de “activitate independentă” la **art. 7 alin. 1** din Codul fiscal se stipulează că:

ART. 7

“Definiții ale termenilor comuni

(1) În înțelesul prezentului cod, cu excepția titlului VI, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

2. activitate dependentă - orice activitate desfășurată de o persoană fizică într-o relație de angajare;

[...]

4. activitate independentă - orice activitate desfășurată cu regularitate de către o persoană fizică, alta decât o activitate dependentă;

Conform acestor prevederi legale o activitate independentă este orice activitate desfășurată cu regularitate de către o persoană fizică, alta decât o activitate dependentă, deci altă activitate decât cea desfășurată de o persoană fizică într-o relație de angajare.

❖ Sunt de menționat și prevederile art. 125¹ alin. 1 pct. 4, unde se precizează că:

ART. 125¹

“Semnificația unor termeni și expresii

(1) În sensul prezentului titlu, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

4. activitate economică are înțelesul prevăzut la art. 127 alin. (2). Atunci când o persoană desfășoară mai multe activități economice, prin activitate economică se înțelege toate activitățile economice desfășurate de aceasta;”.

Conform acestor prevederi legale, activitatea economică cuprinde și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora, iar în situația în care o persoană desfășoară mai multe activități economice, prin activitate economică se înțelege toate activitățile economice desfășurate de aceasta.

Analizând prevederile legale invocate în cuprinsul acestui capăt de cerere, se reține că, din punctul de vedere al TVA, o persoană fizică este considerată persoană impozabilă dacă aceasta desfășoară activități independente și acționează ca atare. De asemenea, se reține că persoana impozabilă este și persoana fizică care desfășoară cu regularitate activități economice, care, conform prevederilor legale menționate, cuprind și activitățile profesiilor libere și asimilate acestora.

Rezultă astfel că persoana fizică este persoana impozabilă dacă aceasta desfășoară o activitate economică, de o manieră independentă.

Activitatea desfășurată de persoana fizică prin este o activitate independentă, acesta acționând ca atare.

Rezultă că persoana impozabilă este persoana fizică

Referitor la susținerea petentului că actul administrativ fiscal este nul deoarece a fost emis pe numele unei entități care era radiată la data controlului, **precizăm că nu sunt întrunite condițiile de nulitate a actului administrativ fiscal** deoarece datele de identificare a contribuabilului au fost completate cu CNP-ul persoanei impozabile și cu domiciliul acestuia.

Având în vedere că decizia a fost emisă pe numele **CABINETULUI INDIVIDUAL DE INSOLVENTĂ** și pe CNPcare aparține persoanei fizice și ținând cont de faptul că organul fiscal nu a analizat care este persoana impozabilă, **urmează a se desființa decizia de impunere cu privire la suma de lei, reprezentând TVA**, urmând ca organele fiscale, prin altă echipă să procedeze, în termen de 30 de zile de la comunicarea prezentei decizii, la reanalizarea TVA și să emită un nou act administrativ fiscal, care va avea în vedere cele precizate în decizie și prevederile legale aplicabile în speță.

- Desființarea are la bază prevederile **art. 216 alin. (3)** și alin. **3¹** din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se stipulează:

„(3) Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare.

(3¹) Soluția de desființare este pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, iar noul act administrativ fiscal emis vizează strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a pronunțat soluția de desființare.”

- La reverificarea creanțelor fiscale contestate și pentru care s-a dispus desființarea actului atacat, se vor avea în vedere prevederile **pct. 102.5** din Normele metodologice de aplicare a O.G. nr. 92/2003, aprobate prin H.G. nr. 1050/2004, unde se precizează:

„102.5. În cazul în care, ca urmare a desființării actului administrativ conform art. 185 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, este necesară reverificarea unei perioade impozabile, aceasta se va efectua de către o altă echipă de inspecție fiscală decât cea care a încheiat actul contestat”.

- și prevederile **pct. 11.6** din Ordinul președintelui ANAF nr. 2137 din 25 mai 2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, unde se stipulează:

„11.6. Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și

același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.”

De asemenea, având în vedere că pentru TVA în sumă de lei care a generat accesoriile s-a dispus soluția de desființare a deciziei de impunere nr. și luând în considerare și principiul de drept "*accessorium sequitur principale*" (accesoriul urmează principalul), **urmează a se desființa decizia de impunere și pentru suma de lei, reprezentând accesorii aferente TVA în sumă de lei.**

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor legale invocate și în baza art. 216 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se:

DECIDE:

Desființarea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă de Activitatea de inspecție fiscală, privind **suma de**, reprezentând:

- lei – TVA;
- lei – accesorii aferente TVA,

urmând ca organele fiscale, printr-o altă echipă decât cea care a încheiat decizia contestată, să reanalizeze situația de fapt strict pentru aceleași obligații bugetare și pentru aceeași perioadă din actul administrativ fiscal desființat, în funcție de cele precizate prin prezenta decizie.

Verificarea va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării prezentei, de către o altă echipă decât cea care a emis decizia de impunere contestată și desființată prin prezenta decizie.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.